

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560760176/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Aar, det vil sige, en Søn af den, hvis Skud var nærmest Kongeskudet, søgte ogsaa om at bære Pokalen, men *Knepus* har seiret; hans Eleve bærer den!»

I samme Øieblik kom Pigen aandedøst ind i Stuen: Vaskerkonnens lille Dreng havde været der, før at sige, at hans Moder havde hørt af Vægteren, som gik derude ved Snoren, at Hr. *Knepus* havde skudt lige ved Siden af Prikken, og at Ingen uden Bøssmageren kunde skyde ham over, og Bøssmageren havde skudt udenfor; Hr. *Knepus* blev Konge.

«O nei!» sagde *Madamen* inderlig glad, »han maa heller blive Kronprinds, for det koster saa meget at være Konge, da skal han traktere! Kronprindsen faaer en Potageskee, og den trænge vi til!»

«Saa maae vi derud!» sagde *Peter Wik*. »Jeg fører Dronningen!» han tog *Madamen* under Armen. »Vi gaae saa smaat! mit Beccntøi er just indrettet paa at følge Processioner!»

Hemmod Aften saae man alle Vinduer opfyldte med Mennesker. Skydningen var forbi, og ved een eneste Auction blev nu den gienemskudte Skive solgt og derpaa, efter gammel Skik, overladt Byens Gadedrenge at bære hjem. Sex af de største og stærkeste toge, efterat have drukket deres Snaps, Skiven paa Skuldrene, to modige Kammerater sprang ovenpaa, plyndrede Æreportene, og, smykkede med Guirlanderne og Inskriptionerne, bares de i Triumph; hele den øvrige Vrimmel af Drenge fulgte jublende efter med grønne Grene i Hænderne; tilsidst sluttede de sig i dobbelt Række for at modtage det respectable Borgerskab. Dette nærmede sig med fuld Musik.

Skivekongen og de to, som efter ham havde skudt bedst, Kronprindsen og Arveprindsen, med store Baand, besatte med Sølvplader, over Skuldrene, gik forrest. Drenge bare Gevinsterne foran dem. *Christian* holdt stoltelig Pokalen foran Hr. *Knepus*.

«Det er *min* Mand!» mere kunde *Madame Knepus* ikke sige.

«Ja, nu har han Pokalen!» sagde *Peter Wik*, »nu maa han skjanke i for de Andre.»

Christian saae fornøiet op til alle Vinduer og ud over den bølgende Menneskevrimmel.

Paa Steentrapperne stode Folk pressede sammen som Humlekopper, og alle Ansigter straaede af Glæde. Ved et Hjørne var Trængselen meget stor, og midt i den ragede en Mand frem med et blegt, sy-